

Ta Muốn Làm Cái Bóng Của Người

Contents

Ta Muốn Làm Cái Bóng Của Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3

Ta Muốn Làm Cái Bóng Của Người

Giới thiệu

Thể loại : đam mỹ, đoản văn, 1 x 1, HE, cổ trang, ảnh vệ công x thiếu chủ ma giáo thụ
Biên Tập: Ying YingMa giáo“Bắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-muon-lam-cai-bong-cua-nguoi>

1. Chương 1

Ma giáo

“Bắt bảo thiếu chủ, đây đều là những ảnh vệ Giáo chủ lựa ra cho người.

“Là những người này?”

“Vâng”

Tề Vũ Hạo bước qua mười tám tên ảnh vệ, đột nhiên dừng lại trước mặt tên ảnh vệ sau cùng, hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một hồi, hừ lạnh một tiếng, sau đó phát tay áo rời đi.

Cũng không quay đầu lại, nói: “Ta chỉ cần tên đứng sau cùng kia, những người khác tùy ý người an bài.

“Thế nhưng, thiếu chủ.....” Một người không đủ a.

Quản gia còn chưa kịp nói hết lời, đã không nhìn thấy thân ảnh của thiếu chủ nhà mình đâu nữa.

Lầu Phỉ Thúy [*]

[*] lầu xanh đó.

“Ai da ~ Vị công tử này, mời vào trong a.” Tú bà cố ý ép giọng phát ra tiếng nói lạnh lạnh khiến Vũ Hạo nhú mày.

“Tìm cho ta gian phòng sạch sẽ, mang cô nương xinh đẹp nhất chỗ này đến hầu hạ ta.” Tề Vũ Hạo đem một thỏi bạc ném lên bàn, không muốn cùng tú bà nhiều lời, thanh âm kia thực sự khó nghe.

“Được, công tử đừng vội, nơi này của ta đều là những cô nương thanh mảnh diễm lệ, vừa vặn giờ này quan khách lại không quá đông.” Tú bà cười lấy lòng cẩn thận thu bạc trên bàn.

“Được rồi được rồi, mau dẫn đường!” Tề Vũ Hạo không nhin được nói.

Tú bà dẫn Tề Vũ Hạo đến trước cửa phòng, phân phó các cô nương hầu hạ tốt khách nhân liền rời đi.

Tề Vũ Hạo vừa vào cửa liền ngửi thấy một cỗ mùi hương đầy kích thích, trong nháy mắt lư hương đang cháy liền bị dập tắt.

“Công tử.” Trên giường lúc này là một nữ tử xiêm y xộc xệch, giọng điệu nũng nịu mời gọi.

“Câm miệng!” Tề Vũ Hạo nhìn cũng không thèm nhìn, thẳng lưng ngồi vào bàn bên cạnh bắt đầu rót rượu, uống một mình.

Đáng tiếc y tửu lượng vốn không tốt, mà cái lầu xanh này luôn muốn để cho khách nhân say rượu mất lý trí, nên rượu ở đây đều không hề giống rượu bình thường, vì thế Tề Vũ Hạo không uống được bao nhiêu liền say bí tỉ nằm nhoài trên bàn. Nữ tử trên giường kia mới vừa rồi bị Tề Vũ Hạo lạnh giọng dọa sợ, lúc này thấy khách nhân đã say mới chậm rãi bước xuống giường đi đến bên cạnh y, đang muốn đưa tay đẩy đẩy để xem thử người này đã say chết chưa.

“Ai da!” Còn chưa đụng đến thân thể người nọ, thì trên tay đã thấy đau, trước mắt đột nhiên xuất hiện một người áo đen chặn giữa nàng với khách nhân.

“Cút!” Nữ tử bị dọa sợ, không dám hỏi nhiều, vội vàng cầm lấy cổ tay đau nhức của mình run rẩy rời đi.

“Thừa Ảnh..... Thừa Ảnh.....” Người đang say rượu kia luôn miệng thì thào kêu tên người nào đó. Mà người nào đó đang ở bên cạnh nghe được, nhỏ giọng thở dài, liền ôm ngang Tề Vũ Hạo lên, cấp tốc rời khỏi căn phòng tràn ngập mùi son phấn này.

Lúc Tề Vũ Hạo say rượu tỉnh lại, chỉ cảm thấy một trận đau đầu, sau đó liền phát hiện bản thân đang nằm trên giường của chính mình. Mơ hồ nhớ lại ngày hôm qua mình rõ ràng đang ở Lầu Phỉ Thúy uống rượu hoa [*], sao lại thế này.....

“Thừa Ảnh!..... Người đi ra cho ta!.....” Trong phòng rất yên tĩnh, từ đầu đến cuối không người trả lời. Tề Vũ Hạo tức giận vung tay đập nát bình hoa bên giường.

[*] uống rượu có kỹ nữ hầu bên cạnh

2. Chương 2

Trong rừng

“Nhanh! Bắt lấy hắn! Hắn là con trai của tên Đại Ma Đầu!”

“Người cho rằng chỉ dựa vào mấy người các người mà bắt được ta sao! Hừ! Nực cười..... Ạch!”

Hèn hạ, bọn nhân sĩ chính phái chó má, thế mà lại dùng thuốc mê! Mắt thấy một người trong đó cầm đao giết tới, Tề Vũ Hạo ngay cả khí lực mở mắt cũng không có, trái tim co thắt lại chỉ muốn kêu tên Thừa Ảnh.

“Ầm” một tiếng, đao của người kia còn chưa đụng tới Tề Vũ Hạo đã bị một hắc y nhân đột nhiên xuất hiện rút kiếm chặn lại. Tề Vũ Hạo mừng rỡ nhìn thoáng qua người đang chắn trước mặt mình, tâm trạng căng thẳng liền được buông lỏng, rốt cuộc không chịu được nữa liền mê man ngủ.

Thời điểm tỉnh lại, Tề Vũ Hạo phát hiện bản thân đã nằm trên giường của chính mình. Lượng thuốc mê của bọn nhân sĩ chính phái rất nặng, khiến toàn thân Tề Vũ Hạo lúc này vẫn không có khí lực.

“Thừa ảnh!..... Đi ra!..... Ta muốn gặp ngươi.....”

..... Đáng tiếc trong phòng trừ âm thanh của chính mình, thì không hề nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

“Ta biết ngươi vẫn luôn ở đây!”

“Nhất định phải đợi khi ta có nguy hiểm, người mới bằng lòng xuất hiện sao?”

“Tốt..... Tốt..... Hay cho một ảnh vệ!”

Tề Vũ Hạo giãy dụa đứng dậy xuống giường, cầm lấy thanh kiếm trên bàn, chuẩn bị hướng cánh tay mình chém một phát.

Rên lên một tiếng, nhưng lại không phải do Tề Vũ Hạo phát ra.

“Thừa Ảnh!”

“Thiếu chủ! Xin đừng tổn thương chính mình!” Người kia cúi thấp mặt xuống, mặc kệ cánh tay đang chảy máu của mình. Nhìn không rõ nét mặt của hắn, nhưng trong giọng nói rõ ràng lộ ra sự lo âu cùng bất đắc dĩ.

Tề Vũ Hạo bị trúng thuốc mê rất nặng, nhưng vừa rồi y là muốn bức Thừa Ảnh hiện thân nên mới gắng gượng chống đỡ thân thể, bây giờ toàn thân bủn rủn ngay cả khí lực đứng vững cũng không còn. Thừa Ảnh nhìn thấy, vội vàng dùng cánh tay không bị thương đỡ lấy y.

“Đỡ ta lên giường, người đi xử lý vết thương trước, đợi lát nữa nếu ta lại không nhìn thấy người, thì sẽ không phải là dùng kiếm chém cánh tay nữa!” Ngoại trừ loại uy hiếp này, Tề Vũ Hạo thực sự nghĩ không ra biện pháp khác.

3. Chương 3

Thừa Ảnh thẳng thắn làm theo từng cái được nói, đem dược rắc lên vết thương trên cánh tay mình, coi như xong chuyện. Quay lại đứng bên giường Tề Hạo, sưng sồ nhìn thiếu chủ nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, mấy ngày qua, người này ngày càng gầy hơn rồi.

“Đi lấy vải thưa đến đây.” Tề Vũ Hạo mở miệng. Đợi Thừa Ảnh quay lại bên giường, Tề Vũ Hạo chống thân thể ngồi lên, kéo cánh tay bị thương của Thừa Ảnh qua, vén tay áo lên.

“Thiếu chủ?” Thừa Ảnh muốn rút tay về, lại bị Tề Vũ Hạo nắm chặt không buông, còn hung hăng trừng mắt liếc mình.

“Đừng nhúc nhích! Vết thương lại vỡ!” Tề Vũ Hạo một bên quát lớn một bên thả nhẹ lực đạo trên tay, cẩn thận băng bó vết thương cho Thừa Ảnh.

“Nói đi, tại sao mấy ngày nay ta gọi người, người lại không xuất hiện?” Băng kỹ vết thương xong, Tề Vũ Hạo bắt đầu tức giận hỏi rõ Thừa Ảnh.

“Giáo chủ nói, ảnh vệ không thể tùy tiện xuất hiện.”

“Ai bảo người đi làm ảnh vệ hả?!”

“Giáo chủ nói.....”

“Không muốn nghe giáo chủ nói nữa! Ta là hỏi chính người suy nghĩ như thế nào!” Tề Vũ Hạo hét sức tức giận.

“Ta, ta nghĩ muốn bảo hộ thiếu chủ thật tốt.”

“.....”

“Giáo chủ nói, gần đây mấy tên đạo sĩ vô lâm chính phái đang tề tụ lại, chuẩn bị liên thủ đối phó ma giáo chúng ta.”

“.....”

“Ta, ta sợ thiếu chủ bị thương..... Ta..... Ta muốn làm cái bóng của người, theo sát bên cạnh người, bảo hộ người..... A.....”

Thừa Ảnh đang nói, liền bị Tề Vũ Hạo ôm lấy cổ, đầu bị ép cúi xuống cùng y hôn môi, dần dần hắn cũng chìm đắm vào nụ hôn, nhanh chóng đảo khách thành chủ hôn đến hai gò má Tề Vũ Hạo đỏ bừng vì thiếu đường khí.

“Đầu gối! Mấy năm nay người hôn trộm ta, kỹ thuật hôn cũng tiến bộ không ít nha!” Tề Vũ Hạo xấu hổ nói.

“.....”

“Người còn tưởng rằng ta không biết?!”

“.....”

“Từ giờ trở đi, ta không muốn người làm ảnh vệ nữa!”

“Thiếu chủ.....” Thừa Ảnh cuống lên.

“Im miệng! Trước đây người gọi ta thế nào?!”

“Vũ..... Vũ Hạo.”

“Từ giờ về sau, ta không còn là thiếu chủ nữa, người cũng không phải ảnh vệ, ngày mai chúng ta liền rời khỏi đây ra ngoài du ngoạn.”

“Thế nhưng..... Thiếu..... Vũ Hạo, Giáo chủ, trong giáo, bạch đạo.....” Thừa Ảnh nói năng lộn xộn không biết giải thích thế nào.

“Người quản nhiều như vậy làm gì! Cha ta cùng mình chủ bạch đạo kia tương ái tương sát cả một đời, ai cũng không nở xuống tay độc ác với đối phương, đấu đi đấu lại ta xem đã sớm ngán.” Tề Vũ Hạo bĩu môi nói.

“.....”

“Này đầu gối! Tại sao không nói chuyện?”

“Vũ Hạo, ta không phải đầu gối.” Thừa Ảnh biện bạch.

“Người không phải đầu gối thì là cái gì? Quỷ nhất gan! Dám lên hôn ta còn không chịu nói thích ta!” Tề Vũ Hạo đã không còn nhớ đây là lần thứ mấy mình phải hung hăng trừng mắt với Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh cảm thấy đáng vẻ Vũ Hạo khi trừng mắt cũng rất xinh đẹp a, hơn nữa trong mắt y lúc này chỉ có hình ảnh một mình mình, hắn mới không phải quỷ nhất gan. Nghĩ như vậy, Thừa Ảnh liền cúi đầu xuống, dùng đôi môi mình phủ lên môi Vũ Hạo. Tề Vũ Hạo đang lờm Thừa Ảnh, mắt thấy hắn càng lúc càng gần, bất giác đỏ mặt, chậm rãi nhắm mắt đáp lại nụ hôn kia.

Lại là một hồi môi tìm môi triền miên qua đi, Thừa Ảnh nhìn đôi môi cùng gương mặt đỏ như tích máu của Vũ Hạo sau khi bị mình hôn, không kìm lòng được ôm lấy y bật thốt lên: “Vũ Hạo, ta thích người, thật lâu trước kia đã thích người.”

Tề Vũ Hạo dựa vào trước ngực hắn, cảm nhận rất rõ nhịp tim liên hồi của đối phương.

Cười cười nói: “Àn, ta đã sớm biết. Thừa Ảnh, ta cũng thích người.”

Thừa Ảnh nghe xong lời này, mừng rỡ không nói nên lời, chỉ đem người trong lòng ôm chặt hơn nữa.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-muon-lam-cai-bong-cua-nguoi>